

Naše pojetí náhody vycházelo především z jejího antropocentrického chápání, tedy z toho, jakým způsobem se dotýká člověka, jak ovlivňuje a utváří jeho vztah ke světu i k sobě samému, jak inspiruje a přispívá ke komplexitě lidského vnímání, nově orientovaného nikoli k hodnocení a kategorizování, ale k poznávání jiných než nutně kauzálních souvislostí. Výchozím bodem práce se stal předpoklad přijetí náhody jako přirozené součásti reality světa, jeho otevřenosti a proměnlivosti. Předložená práce měla poukázat, jak se takto pojímaná náhoda odrazila ve způsobu myšlení a přístupu k tvorbě v oblasti českého výtvarného umění šedesátých let dvacátého století, v době intenzivně zhodnocující a nově formulující vše, co přinesl předcházející vývoj nejen ve světě uměleckém ale také vědeckém. Ústředním zájmem se stalo sledování nově nastaveného dialogu umění se světem, přírodou a člověkem samotným. Dialogu, který nějakým způsobem revidoval chápání všeho, co bychom mohli shrnout do pojmů stabilita, řád, stejnorodost, uzavřený systém nebo lineární vztahy